

Lonely Hearts Club Band

TONEELHUIS

De kracht van het
ensemble

Johan Thielemans

Gezien op 18 juni 2022

Bourla Schouwburg, Antwerpen

Guy Cassiers neemt afscheid na zestien jaar als artistieke leider van het Toneelhuis. Hij had kunnen kiezen voor een allerlaatste voorstelling, een feest of een overzicht. Maar een voorstel van Benjamin Verdonck is uiteindelijk veel interessanter gebleken. Laten we de iconische LP 'Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band' van The Beatles als 'canvas' gebruiken, stelde hij voor. Het resultaat: een daverende show die de waarde van dit ensemble bewijst. Essentieel theater.

19 JUNI 2022

'Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band' uit 1967 is een kleurrijke staalkaart van uitbundige nummers: circusmuziek, intieme ontroerende songs, en klanken uit India. De jongens uit Liverpool op het toppunt van hun kunnen, aangevuurd door producer George Martin.

De voorstelling in het Toneelhuis beeldt de songs niet uit. Het werd een theatrale anthologie, met zijn eigen logica en dynamiek. De beroemde hoes van Peter Blake wordt gereconstrueerd, er is een klassiek clownsnummer, er is de kwetsbare geometrische poëzie van Verdonck, en alles wordt afgesloten door een groepsballet onder de leiding van Marie Vinck. Op het einde zit Guy Cassiers in een rolstoel toe te kijken – en hij ziet dat het goed is.

Het belangrijkste van deze afscheidsavond is de algehele sfeer. Het hele personeel neemt met enthousiasme deel. Je voelt hoe een huis kan vibreren. Je merkt wat het is om een 'groot' theater te zijn. Je kan je zelfs verwonderen over hoeveel mensen bij zulk een organisatie betrokken zijn: van spelers, over makers tot administratief en technisch personeel. Je kan zeggen dat de voorstelling zelfs leerrijk is.

Natuurlijk moet het Toneelhuis blijven!

Zo is dit niet alleen een warm afscheid, maar ook een ode aan het theater. Zo'n toneelhuis is een vorm van samenwerken, van samen zijn, van kracht en vreugde. Iedereen helpt dit gebouw tot leven te brengen, 'with a help of my friends'. En het imposante gebouw verdient die toewijding, die verbeeldingskracht, die samenhangigheid. Je ziet hier wat een stadstheater zijn kan en zijn moet. In een toneellandschap van kleine initiatieven, zie je dat het getal ook een eigen te koesteren kracht is. Daarom dat we stadsschouwburgen zoals het Toneelhuis, moeten koesteren.

Wat misschien het meest merkwaardige aan deze avond was: er werd toneel gespeeld alsof er geen einde kan aan komen. We mochten even het geknoei en de incompetentie vergeten, die als gevolg hebben dat al deze medewerkers van het Toneelhuis tegen een onzekere toekomst aankijken. Het kniezen, het zure vechten, de verontwaardiging tegenover zij die dit stuk erfgoed slecht verdedigd hebben (en waarbij alvast één iemand vaandelvlucht pleegt), al dat – de schandalige realiteit dus – was even opzij geschoven, om ons mee te nemen naar de essentie van het theater.

Natuurlijk moet het Toneelhuis blijven. Creatievelingen mogen niet het slachtoffer worden van een klein ondermaats clubje aan de leiding. Subsidies, ja dus. Hoe? Dat moeten de politici maar creatief oplossen.